

Magnum opus The Wall van Pink Floyd is nog steeds springlevend

Door Henriëtte Meppelink. Vandaag om 10:55 uur

Hoogeveen - Het kruipt onder je huid, laat je nadenken over de wereld van nu en zet je even met beide benen op de grond. Tributeband Pink Floyd Project voerde gisteren in theater De Tamboer Pink Floyd's The Wall integraal uit.

Het dubbelalbum verscheen veertig jaar geleden. Het was toen alles of niets voor Pink Floyd. Hun dubbelalbum The Wall moest een commercieel succes worden, anders stond de Engelse groep aan de rand van de financiële afgrond. Dat lukte mede dankzij het succes van de single Another Brick In The Wall en het werkstuk groeide gaandeweg uit tot het magnum opus van de groep. Vooral op het podium. Pink Floyd speelde The Wall in 1980 en 1981, waarin de groep écht een muur bouwde tussen band en publiek, slechts dertig maal op drie plaatsen in de wereld, omdat de show dermate groot van opzet was.

Gisteravond in De Tamboer stond er geen échte muur. Wel is de show groots en imponerend. Zanger Wim Holsappel, die echt de hoofdrol speelt, is tijdens deze show meer dan alleen een zanger, hij is ook acteur. Hij rent en vliegt over het podium, ligt op de grond in zijn badjas en zet een geweldige zangprestatie neer.

Ademloos

De twaalfkoppige band mag er ook zeker zijn. Drummer Wilco Zethof heeft precies het juiste ritme te pakken, zanger Chris Mustamu zingt net als Wim Holsappel als een nachtegaal en Willem Friso Wielenga laat zijn virtuoze pianospel horen. Wie écht boven

zichzelf uitstijgt is gitarist Henk Bennen, die enkele keren een geweldige solo laat horen. Het publiek is ademloos, vooral tijdens de eerste helft. Bennen krijgt na zijn solo in Comfortably Numb een weergaloos applaus. En terecht.

Een groot verschil met het magnum opus van Pink Floyd is er zeker: de visuals. Die zijn gemaakt door 'visual artists' Jarno Burger en Tanja Busking en de animaties lijken af en toe de zaal door te knallen. Het is de basis van de show. De muur is doorzichtig, maar o zo duidelijk aanwezig. De artiesten en het publiek zijn gescheiden, maar kunnen elkaar nog wel zien. Dat doorzichtige is misschien nog wel benauwender dan de dichte muur. Het is alsof je elkaar de hand niet toe kunt reiken. Londense tekeningen van scholieren worden getoond, maar ook beelden van klimaatactivisten in Amsterdam. Er is een nieuwe generatie op komst en dat laten deze beelden duidelijk zien. Mede dankzij deze visuals is duidelijk dat The Wall na 40 jaar nog steeds hartstikke actueel is.

Waardering: *****

Aantal bezoekers: 460.